

JAZZOVÁ SEKCE SVAZU HUDEBNÍKŮ ČSR

9. PRAŽSKÉ JAZZOVÉ DNY

NEDELE 4.11.

DOPOLEDNÍ FOLIMANKA: NÁSTUP TEENAGERŮ

Vzdor názorů, které jsou nám často vnucovány, si myslím, že v kritice musí být obsažen individuální prvek - není to matematika, fyzika nebo jiná exaktní věda. To, co kritik říká, však neznamená, že své názory vnucuje - jestli jste byli včera na Folimance a myslíte si o tom kterém souboru něco jiného, fajn - můžete mít zrovna tak pravdu jako já. To není relativismus, to je jen konstatování, že rock a jazz je hudba tak mnohotvárná, že každému přirozeně vyhovuje něco jiného.

Dopolední program zahájila Energie G. Jak její název říká - s energií. Zdá se, že vývoj skupiny stojí na místě, od parníku, kde vystupovali, pokročili sice v souhře, ale to je všechno. Chtělo by to určitě bohatší a hlavně původní repertoár. To, jak se zdá, bude nemoc všech mladých kapel. Ale vcelku to byl dobrý zanejavák - dynamický, vitální, plný mladistvého nadšení.

Swice mile překvapila. Stále stejně skromná, citově vřelá a upřímná, ale díky novému členovi, perkusionistovi Jarodovi Raučarovi, který dal skladbám skupiny spíše a zvukovou barvu. Hudba obsahovala i trochu humoru - prostě pohoda.

Jám dost výhrad proti Omnibusu. Tvoří ho vyspělí hráči, ale jejich koncepce hudby je nějak nejasnější. Využívat přednatočených pásek je jistě výborný nápad, ale v jejich dvacetiminutové kompozici se jevil neorganický, spíše posluchače rozptyloval, než aby byl organickou složkou hudby. Vůbec to bylo takové nezralé a nedokvašené. Nicméně nápad je v jejich hudbě, chce to z polotovaru, kterým Omnibus nyní je, udělat zdravý a chutný pokrm.

Relaxace předvedla podobně sporný program. Většina jejich hudby byla příjemná a opravdově uvolňující, křehká a láskyplná /ano, to je to slovo, které se vztahuje hlavně na klavírní part Karla Babuljaka/, ale v okamžicích,

DNEŠNÍ PROGRAM

Folimanka 10.00

JAZZ MARY/ JABLKOŇ/ QUI BONO/ SKUPINA T.V./ VENTYL BROTHERS/ ANTIMA 16

Folimanka 15.00

EMIL VIKLICKÝ/ MICHAL GERA + MILAN SVOBODA/ FRAGMENT PRAHA/ JIŘÍ STIVÍN/ HORKÝ DECH JANY KOUBKOVÉ

uvádí: Lubor Šonka

RECENZE

cích, kdy zapadli do známého Markovského blábolu, byla jejich hudba pod psa. Navíc, využití té pseudosyntetizátorové hračky bylo na nic. Ale v celkovém dojmu převyšuje příjemná složka, dobrý dojem.

Legie. Ti Plzeňáci hrají všichni stejně, všechny kapely jsou si podobné jako vejce vejci. Copak o to, muzikanti jsou to všichni výborní, ale o co v jejich hudbě šlo, to nechápu. Kritizují tady nezralost Omnibusu, ale ten chtěl alespoň něco říct. Už jsme na něco podobného narazili v souvislosti s mimopražskými kapelami několikrát. Muzikanti bez myšlenky jsou jen poloviční muzikanti.

Čtí vojáci jsou nejmladší kapelou přehlídky a podletelo by se snimi mělo zacházet. Ale proč jim lichotit jejich vřekem. Dali se mezi starší hudebníky, proč je tedy nahodit podle toho, bez filtrů. Nedopadnou špatně. V takovém případě mámetotič před sebou výjimečně talentovaný soubor, postavený na dobrém zpěvu Filipa Topola a dobrých textech jeho bratra Jáňchyma. Kapela silně připomíná zjednodušené Van der Graaf Generátor, zřetelně jeabsence kytary. Ta by celkovému soundu kapely opravdově bodla. Snad ještě vadilo vystupování, to je zatím nezralé.

Vcelku průměrný koncert s dobrými vklady Swice, Relaxace a Psiích vojáčků.

/v/

ODPOLEDNÍ FOLIMANKA: ŠTAVNATÁ PUNKOVA TECKA

Nikdy jsem se necítil být stvořen konferencierem, ale zkusit jsem to musel. Je to něco jiného, když sledujete dění ne s blokem v hledišti, ale přímo mezi kapelami, v ohnisku dění. Chybí sice odstup, ale zato se člověk nainhaluje atmosféry - a to je také důležité. Dobrá zkušenost.

Zahajoval Žabí hlen a jeho opus byl zatím nejslabší ze čtyř, které jsme slyšeli. Všechny předchozí - i ten třetí, tolik kritizovaný - v sobě obsahovaly jistý řád, jistý obsah, který byl sdělován. Tentokrát dav lidí - bylo jich nejméně pětadvacet - nevytvořil v podstatě nic než beztvary rámus s hospodskou písní na konci. Sorry, ale spíš Žabí hnuj.

Jakub Noha patří ke generaci písničkářů, jejíž kořeny leží v šedesátých letech. Milé, filosofující písně, trochu protest, trochu láska, poezie všedního dne. V těchto dimenzích je třeba jeho písně brát a budeme docela spokojeni.

Jazz We nudilo, i když je to při takových hudebnicích dost neuvěřitelné. Bylo to přesně to, co nepadáme v dvacátém bodu české alternativní hudby - pseudoprogres. Jako instrumentalisté se líbili Jiří Andras /klavír/ a Josef Blažek na bicí. Ukázalo se zase znovu, jak důležitá je u kapely basová kytara. Tady chyběla a tím se odkrylo mnoho prázdných míst, jindy zakrytých jejím dunivým zvukem.

Big band M.O. z Českých Budějovic je zážrak sám o sobě, záležitost, na níž může být jihočeská metropole právem pyšná. Je to parta bez výrazných solistických individualit, všichni jsou spíše satzovní hráči. Hezky je zájem o aplikaci latinských prvků v jejich skladbách. Slabší stránkou byla souhra a už zmíněná sóla.

Ami tabha nakonec dopadla jako improvizovaná parta hudebníků, kteří se zčásti nikdy předtím neviděli. Takové třicetiminutové jam session, hezká: moderní elektrický jazz s dominující sólovou kytarou Jiřího Števícha, který to vlastně

vedl. Nic zázračného, ale dobrý důkaz, že i když se jednotliví muzikanti neviděli nikdy předtím, jsou schopni najít v hudbě univerzální jazyk.

Zlatý hřeb tentokrát vyšel opravdu nakonec - Zikkurat. Funk jak má být, řízný, ostrý, hravý a odvážnou, spontánností a uvolněním, jaké se u nás nevidí /a asi nikdy nevidělo/. Přitom celé trio je daleko od toho, aby se jeho členům říkalo "tříakordová kapela", kluci umí pracovat jak s melodií, tak s kytarovými barvami, a dokážou to všechno podřídřit drsnému, syrově neurvalému zvuku. Jediná vada na kráse - podobně jako u Energie G /a možné ještě víc/ - příliš převzatého repertoáru. Přitom jediná vlastní skladba Disco 2000 byla vlastně ze všeho nejlepší. Tudy ve-
de cesta.

Když tak vezmu to, co jsme odpole dne slyšeli, stačilo přijít na druhou polovinu, aby člověk slyšel to lepší. A kdyby na závěr nehrál Zikkurat, byl by to relativně chudý pořad.

/Josef Vlček/

VEČERNÍ FOLIMANKA: MEZI NÁMI NEURÓTIKY

Večerní koncert se nesl ve znamení hesla, které sice neviselo v hale /jako to na způsob Do NDR denně s Čedokem/, ale tak vůbec, ve vzduchu - jak hudbou co nejpřesněji definovat stav lidské psychiky uprostřed reality, která na ni útočí ze všech stran velmi vytrvale a nevybíravě imaginárními či doslovnými obušky. Tak například Švehlík se na dané téma rozepěl s pochopením pro šíři a pestrost, a uvědomění si vlastních schopností nemluvě. Rozumět líp všem textům, byl bych ještě spokojenější.

Kytarová konkláva nás poněkud protáhla staletími. Stoicky sošný Dašek svými strunami rozmlouval s goticky zasmužilým Fišerem a jako by spásu našel v Andrášově upřímné, horečné zpovědi. Moc pěkně prožitý čas, byť mě již posléze, sedíc na schodu, bolela kostrč.

Kilhets na mě tentokrát /nejen závojičky/ působili jako z Iránu emigrovaní hudebníci, kteří před minutou unikli zpod rukou ajatoláha Chomejního. Hudby jaksi méně, navíc ze skladby Ticho se stává zbytečný evergreen, hlavně proto, že může zapůsobit se vši drtivostí podstaty vskutku jen prvě a naposledy. Provedení je ovšem vždy cenné pro v sále přítomného psychologa či psychiatra. Páni umělci, neurázejte se předčasně a nechte si adrenalin i pro Zuba... Myslím spíše reakce publika na nezvyklý průběh skladby, které ji nevedomky spoludotváří. Neurotik poposedává a jme se hulákat, sportovní fanoušek provolává slávu Spartě, loajální občan vybízí ke klidu. Přes všechny neúspěchy a nepochopení, které skladbu zatím provázají, doufám, že tuto kompozici vbrzku do svého repertoáru zařadí i další lidé, živící se hudbou, např. skupina Karla Vágnera, Jiří Stědron, Lenka Korinková aj., chápejíce tak potřebu šetření energie.

Čtyřvěté Velkoměsto skupiny Extempore výtečně demonstrovalo

"splnění úkolů české alternativní hudby" viz příloha k programu 9. PJD. I reditel Hájek ze Smetanova televizně-ekonomického seriálu by se štěstím rozesmál, na což divák v dotyčném rozmědru čeká obvykle třináct dílů. Chadima obzvláště syrově zpíval, labužníkově oko mohlo odlehčit uchu pohledem na fascinující scénu z imitovaných kachlíků, pocákaných /jako/ všemožnými produkty lidského těla, osobně mě ze dvou přihlízejících loutek více potěšila ta velmi podobná Karlu Velebnému. Důkladnou recenzi napsal do vědeckějšího programu Zub, čímž mi ubral práci, za což mu samozřejmě děkuji. Jen bych z ní rád jenně vytrhl větu, že Velkoměsto je jedna z nejdůležitějších událostí v historii české alternativní scény a přenesl ji do sympatického /alespoň uvnitř/ prostředí Folimanky. A podepsal.

/Jan Rejžek/

PROFILY

HORKÝ DECH A JANA KOUBKOVÁ

Návštěvníkům PJD Janu Koubkovou ani její skupinu Horký Dech jistě představovat nemusíme. Dnes vystoupí se svou skupinou, v tandemu se Zdenkem Hráškem a vokálním triem HOT TETY.

Poprvé před jazzovým publikem skupina Horký Dech vystoupila na 6.PJD na jaře 1978. Zajímavé je, že obsazení kapely se od tohoto koncertu téměř nezměnilo. V té době jsme mohli Janu slyšet také v tandemu s kytaristou Horkého Dechu a Big bandu Ferdinanda Havlíka Zdenkem Hráškem. C něco později vzniklo z Janiny iniciativy i dívčí vokální trio Hot tety.

Pravidelně se můžeme s Horkým Dechem a J. Koubkovou setkat v pražské Redutě /29.10., 31.10., 10.11./ . V pondělí 5.11. vystoupí ve studentském klubu 11 na Strahově za doprovodu skupiny A. Viktor. Janu uvidí i mimopražští zájemci, a to 8.11. v jazzklubu Kladno s Big bandem R.Koudelky a v tandemu se Z.Hráškem. Samozřejmě nebude chybět Horký Dech na Slánských jazzových dnech, kde vystoupí s Gabrielem Jonášem.

O úspěchu Jany svědčí i to, že si jí všimlo vydavatelství SUPRAMON a FANTON. Na pultech jsou již dva singly a jedna deska v edici Mini jazz klub. Fancušky jistě potěší zpráva o připravované LP desce Horkého Dechu a Jany Koubkové, která by měla vyjít v roce 1981 v DMS.

Ale nepředbíhejme událostem. Čím zakončí Jana Koubková 9.PJD? Skupina Horký Dech zahraje instrumentální skladbu Pavla Větrovce Tanec BIANKY. Janu doprovodí ve skladbách Ilji Smírala VIKINGOVY SNY a TURECKÁ BABIČKA, Dana Fikejze TY PAPUČE, Joe Zawinula BIRD LAND a Milana Dvořáka s textem Ladislava Kantora HLEDÁČI BUDUCÍCH CEST. Hold nesmrtelnému jazzmanovi Ludku Hulánovi vzdá v jeho skladbě VALČEK PRO CHARLIE CHAPLINA. Tuto píseň a LA FIESTU od Chicka Corey zazpívá v tandemu se Z. Hráškem.

Hot Tety uslyšíme ve třech písničkách. Autorkou dvou je Jana Koubková - první z nich HONILA, ALE NEDCHONILA, druhou ICSE EDNICH LAR BILEJCH MIST otextoval Petr Mach. Třetí AZURE složil Duke Ellington. Celé seskupení kolem Jany Koubkové vystoupí společně ve skladbě T. Monka STRAIGHT NO CHASER.

A kdo ve skupině vlastně hraje ?

Horký Dech

Javel Větrovec	piano, synth.
Zdeněk Hrášek	el. guitar, akust. guitar
Ivo Durczak	el. bass
Ladislav Malina	bicí, vocal
Jiří Tomek	congas, percuse
Jana Koubková	lead, vocal, percuse

Hot Tety

Jana Koubková
Jitka Jesenská
Marcela Famfulová

Tandem

Jana Koubková	vocal
Zdeněk Hrášek	guitar

Na závěr přejeeme publiku pěkný jazzový zážitek a Janě Koubkové se skupinou alespoň tolik úspěchů jako dosud.

CHYTLILI JSME NA RYBNÍČKU STIVINA

Ten Rybníček, to je ulice v Praze 2, kde ten dobrý muž bydlí. Muzikant a fotograf, podle letošního hlasování kritiků z Down Beatu nové jméno v první desítce světových soprán saxofonistů a flétnistů.

-Tady Markétka Stivínová, dobrý den, tatínek není doma, je na zájezdu, maminka taky není doma, šla do banky, kolik je hodin? Zavolejte asi za dvě hodiny...

- No, já se teď vrátil ze Švýcarska, tam jsem zahajoval festival v Zúrichu, pak jsem tam měl ještě samostatný koncert. Bylo to výborný, hráli tam taky Chick Corea, Gary Burton, Vitouš a spousta dalších dobrých. V sobotu hrají s triem v Maďarsku, v Budapešti v klubu. V neděli přiletím ráno na jazzový dny, doufám, že nezačínám, kdybych měl zpoždění...

- Pane Stivin, ta deska, co jsme kupovali /zatím bez obalu s informacemi/ na Jazz Jamboree před týdnem ve Varšavě, tam prý hraje Archie Sheppem?
- Ne, pouze s jeho rytmikou. Pak nás ještě jindy natočili ve Varšavě s triem, bo ale zatím nevím, jak to s vydáním desky dopadne... Na nedělním vystoupení budu asi hrát sám, no, možná, to se nějak uvidí...

JAZZ FRAGMENT PRAHA

Z původního seskupení studentů-amatérů, které se v roce 1976 z přirozených důvodů rozpadlo, vytvořili zbylí členové Aleš Faix /piano/ a Michal Bartoš /bicí/ novou skupinu, která se představila na předlídce amatérských skupin v rámci PJD v březnu 1977 a upozornila na sebe jenným souzvukem el. houslí, flétny a piana v rám-

ci jin. k jazzrockové rytmiky. Hu-
dební kritiku rovněž naučila ne-
obvyklá slovánská melodika vlast-
ních skladeb s četnými prvky váž-
né hudby. Na základě tohoto vystou-
pení byl soubor pozván na ČAJF
1977 do Lucerny a získal zde Stří-
brnou plaketu a zvláštní cenu po-
roty. Všechny pět kompozic Aleše
Faixe, uvedených na ČAJFu, nato-
čil Čs. rozhlas. Následovalo vy-
stoupení na 6. PJD rovněž v Lucer-
ně, kde Jazz Fragment Praha mimo
jiné zahrál Romanci o Karlu IV.
s hostující zpěvačkou Janou Koub-
kovou.

OBSAZENÍ: Aleš Faix - piano, ve-
doucí
Michal Tichý - flétna
Jiří Holec - el. housle
Vít Musil - bas. kytara
Petr Reiterman - bicí

V. MERTA A P. ŠKÁLA

Dopoledne byl na Polimance
děn i náš oblíbený folkový zpěvák
a kytarista Vladimír Merta. Při-
šlih nám rozhovor, ke kterému
tohušel nedořít, ale za to nás při-
jemně překvapil alespoň dopisem.

"Po skvělé povinné přednášce
dr. Gutha o autoracím prvu u nás
/a přílechých oblastech/ jsem se-
těl místo na pívo, jako ostatní,
na Polimance - jako ostatní. Za-
slechl jsem poslední skladby Ele-
gie - a krásně hrál jeden, o kte-
rém jsem myslel, že je to Sok /to
má být vrcholná pochvala/. To jsem
pochopil jako hudbu pro radost, a
co se to pozpívá".

- A co folk?
"Jakub Noha je nedoceněný. Tak
se mi zdá, že to dle za všechny
/na se sebe/, to má být protiklad,
že to je vědecky kráček od akademie.
Když se z písničkářství vytváří ob-
líčatelná forma z našeho mládí /tu-
díže 10-20 let se je va/, je to
vědecky vrcholně zajímavé.

Dále mě zaujal big band "O z
Českých Budějovic. Sedoval bych
se, kdybych se k tomu uměl naučit
zahrát si takovou muziku".
Něco nám však Vladimír Merta pře-
ce jen stačil před svým odchodem
řici. Na náš dotaz, jak to vypa-
dá s jeho vystupováním, odpověděl:

"Vlastně nevím. Praha zatím vř-
hoc ne. A mimo Prahu? Nejlípeší
snad někdy v lednu Barcelona".
Na závěr mě doma doporučit folovým
lidským improvizací, třeba se dožít
me s dříve, nechtívá na věřit.

O přestávce večerního koncertu
nám odařilo chvilu na slovíčko
kytariistu skupiny Maryas Pavla
Škálu.

- Co tě zaujalo z alternativní
hudby?

"Magie - výborný kytarista a
sakofonista. Ze skupiny Jazz "A
hlavní kytarista. Přihrál se na-
slechl i big band "O z Českých
Budějovic. Období bych chtěl žít,
že úroveň amatérských hudebníků
roste. Už to není, že v jejich mu-
zice převládá myšlenková stránka,
i když technická stránka byla
vždy perfektní. Jejich hudba má
však hranice a nikdy není samočís-
l".

- A jaká nálka v žene?

"Všichni jsou v hlub. Depresi
a to je asi nejhorší věc, která se
stává. A to je to.

Kytaroví hrají léva hříbala nápa-
ly, muzika měla krásnou atmosféru.
Nezlob se, teď už bych šel po-
slechnat, jsem moc zvědav na Ex-
tempore. /A/

NA SLOVÍČKO S JAROSLAVEM KOSEM

Vystoupil v Radiopaláci jako
sólista s několika klavírními díl-
ky jako jsou Walerovky Splašené
tercie, You Look Good To Me, G.
Gershwin, Garnerovky. Po dost na-
zvučených Jazz Fiddlers a Steam-
boat Stompers působilo jeho vystou-
pení přímo balzámově.

J. Kos: "V současné době...a teď
tady, kdy hraju sám, vyplynulo z
toho - mám kolem sebe lidi, s kte-
rýma bych rád hrál a oni se mnou
- ale není například kde zkoušet,
tyhle provozní důvody tomu bráně-
jí. A pak, jak to bývá v těchhle
kapelách: někdo přijde, někdo
odejde, jak to přináší život, ale
...Mám-li být upřímný, pokud hraju
slovově, mám takový nejlepší pocit,
protože vím, že když něco provedu,
tak za to můžu já. Jiná věc
je ta, jestli je to pro někoho za-
jímavý."

- Co nejradši hrajete?

"Orientuju se na harlemský pia-
no. Soustředil jsem se na muziku
z konce dvacátých a třicátých let,
ale ono se to prolíná...Když jsem
se například dostal k desce Erro-
lla Garnera, což už je v podsta-
tě jaksi moderní swing, našel
jsem tam mezi nahrávkami z let
1947-49 věci, které klidně můžu
hrát a přinesly mi nesmírné osvě-
žení. Tím, že jsem vystudoval kla-
sickou muziku, kde jsem se dostal
až k impresionismu a vlastně ke
všemu, co muzika v celé šíři zahr-
nuje. Ono je to tedy neobsáhnute-
lé, ale aspoň jsem se snažil o
nějaký přehled, vědět co který
směr odkud kam míří, na co se tam
hraje."

- Víme o Vás, že učíte na hudební
škole. Co vyučujete a jaké jsou
tu souvislosti s jazzem?

- "Kytaru, klavír a klavírní impro-
vizaci - to je obor, o který je
dost zájem, protože dneska lidi
nejdou zaměřeny tím směrem naučit
se jednu sonatinu nebo jednu ma-
zurku a tím obšťastňovat svoje
okolí. Spíš chtějí nějakým způso-
bem tvořit. Někdy se tomu věnují
s tak velkou chutí, že kolegyně,
které mají tyto žáky na klavír ja-
ko hlavní obor, si stěžují, že se
tomu věnují víc, než je žádoucí
..."

- Klavírní improvizace. Máte na
mysli snad jazzovou nebo třeba v
barokní hudbě?

- "Musím vyhovět individuálním
předpokladům a zájmům. Učím to i
ono, trochu mám problémy s hochy,
kteří se zajímají o moderní směry,
třeba jazzrock, protože to piano
ja tam podstatně jiný..."

- Existuje pro vás hranice mezi
vážnou hudbou a jazzem?

"Takovou hranici neznám. Měl jsem
to štěstí naučit se muziku poslou-
chat a nasít si k ní přístup. Mů-
že mě stejně vzrušovat Branibor-
ský koncert jako třeba Kapela Li-
onela Hamptona. Nakonec máme u
řadu muzikantů, kteří tohle cítí
a pro něž žádná hranice neexistu-

je. Mezi mnohými třeba Jiří Sti-
vín, u něhož je to velmi zjevné.
Slyšel jsem ho hrát třeba náhern-
ný věci v sestavě ryze tradičních
muzikantů."

- Což je překvapivé.

"Ano, a hrál tam tak nádherný vě-
ci! On je schopen zahrát cokoli,
je maximální muzikant. To je tedy
takové to prolínání stylů, dneska
v tom pokračuje řada muzikantů.
Já sám si to rád poslechnu, ale
nehraju to. Třeba Obrázky z výsta-
vy co udělali Emerson, Lake a Pal-
mer - to patří také k takovým
experimentům, to rozhodně nelze
zatratit. Záleží na vkusu každé-
ho a na tom, co si kdo vybere..."
- Díky za rozhovor, příště zas
nashledanou! /ed/

Na slovíčko se Zubem

- Zub je obvykle podepsán pod re-
cenzemi jazzových koncertů ve Zpra-
vodaji i v JAZZU, dnes jsem si ho
vypůjčila pro změnu já a sice ja-
ko interviewaného. Měl za sebou
práve jednodenní uvážení kapel al-
ternativní hudby; takže, Zube, jak?

"Jsou to kapely, které si zahrají
jenom málokdy. O to víc dřou a pi-
lujou doma, ve sklepích a zapad-
lých zkušebnách."

- Co by si mohl říct o jejich mnoh-
dy bizarních názvech, na rozdíl
třeba od skupin countryových, kte-
ré jsou "hráči, jezdcí, vlci, be-
ránci apod.", zvou se skupiny roc-
kové Pestrou krávou, Hovězím, Spla-
šeným býkem, Plivancem, Hlenem,
ale na druhé straně zas Kihhetaem,
Amitabhou, Zikkuratem. -

"Názvy odpovídají určité úrovni.
Zrovna jako u country kapel, ob-
jevuje se i tady určitý stereotyp.
Jsou to však názvy invenčnější a
originálnější. To je podle mě dáno
intelektuální a sociální struktu-
rou. Zatímco u country jde v pod-
statě o working class, tak exper-
imentální rockové kapely zakláda-
jí většinou studenti nebo absolven-
ti středních škol. Proto se třeba
kapela jmenuje Zikkurat, což je
termín z babylonské mytologie, ne-
bo Amitabha - indický termín. Kil-
heta je zase pozápku Stehlik a
podle mého je to docela intelektu-
ální název, i když se zdá naprvní
pohled prostý. Sice nevím odkud ho
Křečan vzal, ale zajímavý je, že
motiv stehlika se objevuje na nej-
krásnějších českých gotických ob-
razech. To je ale jen domýšlení,
těžko něco tahat z Křečana. Proba-
ha, co to povídám, Křečan mi zaká-
zal o Kihheta mluvit. Důležité je,
že už v názvech je postiženo to,
co v současné době rocková hudba
zachycuje - střetnutí tradice s
moderním mytem velkoměsta. Jsou
to všechno městské kapely... Až
jednou zbohatnou /pravil se sar-
kastickým úsměvem Zub/ a koupí si
velké vily na venkově, budou zpí-
vat a hrát o krásách venkova a bo-
jovat za zachování přírody, tak
jako to dělají Jethro Tull a dal-
ší." /es/

-Líbilo se ti vystoupení Žabího
hluu?

-Moc pěkný, zatím se mi líbilo,
nejvíc /Tobiáš, 10 let/

-Byl to chaos. Minule to byla alespoň legrace /Standa, 27 let/.

- Měli jste na mysli určitý cíl, když jste promýšleli své vystoupení?

-/Mirek-Žabí hlen/ Ne, pozvali jsme lidi a čekali, co to dá. Jediné bylo naplánováno, že na začátku bude sitár a na konci harmonika - ta měla být kratší - no, to nevádí.

- Měla jsem pocit, že nehrajete dohromady, že se neposloucháte a každý si jde po svém. Navíc spousta nástrojů - flétny, xylofón, violoncella - nebylo slyšet.

-/M./ To je škoda, violoncella tam měla svou funkci. Dáša s Emilem něco doma nacvičovali. My jsme se vůbec neslyšeli, nemohli jsme s tím nic dělat. Slyšel jsem několik nástrojů kolem sebe, zvukovou zkoušku jsme měli sedm minut.

- Nebyla to spíš hudba pro vás samotné, než pro publikum?

-/M./ No, my jsme se bavili dobře. Ať si každéj myslí, co chce. Chtěli jsme, aby to byla sranda...

EXTERNÍ SPOLUHRÁČ SKUPINY ŽABÍ HLEN - LUBOS SVITÁK

"Když jsem přišel do šatny Žabího hleny, slyšel jsem hlasy, že skladba, kterou jsme hráli se jmenuje "Z Bombaje do Počernic". Napadlo mě, že je to nejpřesnější vyjádření té muziky. Protože to šilně začíná a končí to krásnou harmonickou muzikou."

- S Žabou si hrál naposledy v roce 1977 ...

"Za tu dobu, co jsem s nima nehrál, se změnilo hodně. K horšímu. Protože nás bylo moc a byla to lepší muzika. Ještě bych se chtěl dodatečně omluvit bubeníkovi kapely, která zapůjčila bubny, na který jsem hrál."

- Jak vzniká skladba skupiny Žabí hlen?

"To nemohu říci. Já s nimi nezkouším a vidím je jen tu chvíli co s nimi hraju... Kdybych jí, ale dělal já, dělal bych jí s radostí."

/M.H./

Jeden z členů redakce JAZZ pravil při poslechu alternativní skupiny MITABHA: "Je to hrůza, nejsou sehraní. Příští Dny vezmu kontrabas a jdu hrát na scénu sám. Nebo uděláme kontrabasovou konklávu!" Joska Skalník sebou při tomto prohlášení trhl a vyhrkl: "Tak to příští Dny radši vezmu děti a pojedou na chalupu."

Na Folimance jsme se srdečně přivítali s Mojmírem Puklem. On: "To není pravda, že jsem na Dny nepřišel! Přišel, ale lístek jsem nedostal! Tak jsem poslouchal, víš, tam U Zábanských dole, jak se jde ven, jak jsou schody, tak je takový výklenek, tak tam jsem si stoupl a poslouchal jsem. Tak vidíš, byl jsem na Dnech hned první den, jenže se po mě nepátrá na správných místech."

Co je nového a tak, zeptala jsem se v telefonu koncem října Jany Koubkové.

"Paní, vy asi nevíte, že jsou za týden jazzový dny, to byste se takhle neptala. Přijďte, bude tam Horký dech a Horký tety a Stivín, a Viklický, a Pestrá kráva - to je věc, kytarová konkláva a vůbec, ať žije jazz!"

BÍLÁ ORCHIDEJ

/What Game Shall We Play Today/

Hudba: Chick Corea
Český text: Petr Mach

/Z repertoáru Flory Purim/

pusu mám plnou písku
proto mám tak drsněj hlas
ref: Jen mi dej
bílou orchidej
to se stává
že si dva už víc nevěřej!

A ten pláť to tě mýlí
to sem z dálky šumí splav

ref: Jen mi dej
bílou orchidej
to se stává
že si dva už víc nevěřej!

Moje tvář není bílá
to dělá ten hloupej sníh

ref: Jen mi dej
bílou orchidej
to se stává
že si dva už víc nevěřej!

Nezdýchám slyšíš vítr
prohání se po střechách

ref: Jen mi dej
bílou orchidej
to se stává
že si dva už víc nevěřej!

NEJMĚLŠÍ POŘADATEL JAZZOVÉ SEKCE

- VÁSEK DVORÁK

"Členem Jazzové sekce zatím nejsem, ani čekatel. Prý není místo. Na Folimance se mi moc nelíbí. Není tu místo. Víc se mi líbí Lucerna. Je to opravdový koncertní sál, tady je to spíš pro sport."

- Jak se ti líbí hudba?

"Jak která. Beru je jako amatéry. Moc se mi líbila skupina Paš vojáci. Nezahráli sice bez chyb, ale bylo vidět, že k té hudbě mají blízko."

NAVŠTIVTE KLADNO!

Kladenský jazzklub prožívá svoji první sezónu. Organizátoři sami dokázali překonat už leckteré problémy, ale jen pozvolna rostoucí návštěvnost vyžaduje aktivitu všech přátel jazzu, soustředujících se dnes spíše kolem gramofonů. Proto Vás kladenská přátelé zvou na čtvrtek 8. 11. v 19.00 hodin do Malého sálu kulturního domu SONP na koncert Jany Koubkové se Zdeňkem Hráškem a místním big bandem Rudly Koudečky, v pátek 30. 11. v 19.30 do společenského sálu na druhé kladenské ro/c/kování Jiřího Černého a na předvánoční čtvrtek v 19.11 hodin, kdy v pořadu Jazzdarek klub předloží svým členům vánoční překvapení.

POTEŠENÍ Z ENERGIE PTNÁCTILETÝCH

Dnešní pětadvacetníci to v rocku neměli asi moc jednoduchý. Ve dvaceti začínat s jazzrockem a nemět zahrát Chuck Berryho nebo rock'n'roll Gene Vincenta rockera nutně deformuje. Co hrát dál? Začínat s punkem znamená mít rád ve třinácti rock'n'roll a současně mít 13 let v druhé polovině 70. let. Šťastné to děti, říkáme my dědečci!

VÁZENÍ,

dobře, máte na fotoaparát. Máte na film. Máte /možná/ rádi hudbu, chcete /bezpochyby/ fotit muzikanty při hře. Všichni si na to už víceméně zvykli; když to někdo přežene a leze objektivem do korpusu saxofonu apod, nebo svým statným tělem zastíní polovinu pódia, lidé si zanádivají, pak ho vyžene někdo z pořadatelů a je to v pohodě, a každý se pak rád podívá na fotky, obzvláště když za něco stojí. Budiž. Ale musíte být opravdu taková prasata a krabičky od filmů a jiné nepotřebné zbytky obalů odhazovat kam vás napadne? Nejlépe kolem sebe na podlahu? Že se nejedná o jednoho nahodilého vepře, dokazuje mimojiné i to, že jsme po skončení včerejšího trojkonzertu na Folimance nasbírali půl odpadkového koše. Pokud je nám známo, většina fotografů vlastní brašnu nebo alespoň kapsu na oděvu. Pro ty ostatní bylo přímo na ploše instalováno několik košů na odpadky. Co kdybyste s tím zkusili něco udělat?

Jistě jste správně pochopili, že hláška o vystoupení dua Viklický/Andršt 9.11. /Zpravodaj z pátku 2.11./ se týká Jazzklubu v Chodově u Karlových Varů.

Klavír na POCHEK napůjčily členové 9.PJZ Hudebního ústavu Hudebního ústavu, včetně ovisu. Děkujeme, že bez tohoto nástroje koncert byl v pěkné hru.

Nával na podnikání PJZ hudby, to je varování pro všechny, kteří nevědí, jak se má chovat. S tímto, že naši klavíristi občas přijdou na koncert, se snažíme být na srozumitelné úrovni. To je přece právě váš stát, komůra...